

Arrest

nr. 253 961 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwt op 6 november 2014 in Ghana met de Belgische N. R. Verzoeker dient op 11 december 2014 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische consulaire post te Abidjan (Ivoorkust).

Op 14 april 2015 wordt dit verzoek afgewezen wegens gebrek aan voldoende bestaansmiddelen. Op 10 januari 2017 dient verzoeker een tweede visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 14 juni 2017 wordt dit visum toegekend. Op 6 september 2017 wordt verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart. Er werd op 4 april 2018 een voorstel tot ambtelijke schrapping gedaan. Op 13 juli 2018 wordt verzoeker afgevoerd van ambtswege. Op 19 maart 2019 wordt verzoeker heringeschreven. Verzoeker wordt op 7 mei 2019 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan worden onderzocht of hij zijn verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen.

Op 26 november 2020 wordt beslist tot beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): T. (...) K. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)1979

Geboorteplaats: Nsawam

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde het Rijk in met een D-visum met oog op gezinshereniging met zijn echtgenote van Belgische nationaliteit, N., R. (...) (RR: (...)). De bijlage 15 werd afgeleverd op 23.08.2017. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 06.09.2017. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit samenlezing van de gegevens in het rijksregister en het administratief dossier blijkt dat er geen sprake meer is van een relatie met de referentiepersoon sinds minstens 04.04.2018 (voorstel tot ambtelijke schrapping). De echtscheiding werd inmiddels ook reeds uitgesproken.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.03.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 07.05.2019. Betrokkene legde volgende stukken voor:

Voorgelegde stukken:

- *Attest OCMW Antwerpen dd. 24.04.2019 en attest OCMW Kortenberg dd. 19.04.2019*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij NV (...) voor januari tot en met maart 2019*
- *Vonnis REA Leuven, sectie familie- en jeugdrechtsbank dd. 22.01.2019. Gedingleidend verzoekschrift echtscheiding dd. 28.09.2018 werd neergelegd op 03.10.2018.*
- *Ook zitten er inmiddels stukken in het dossier met betrekking tot een aangifte prenatale erkenning dd. 29.09.2020 en bijbehorende documenten (Kind en Gezin, paspoort Y. R. (...))*

De brief die op 07.05.2019 aan betrokkene betekende werd, bevatte verder ook het volgende: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene en referentiepersoon stapten in het huwelijksbootje op 06.11.2014. Betrokkene reisde in 2017 het Rijk binnen met een D-visum en werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 op 23.08.2017. Het koppel heeft inmiddels volgens het voorgelegde vonnis de procedure tot ontbinding van het huwelijk aangevat. Een navolgend vonnis werd tot op heden niet voorgelegd, noch werd er reeds een echtscheiding geregistreerd in het Rijksregister. Beiden wonen echter reeds niet meer feitelijk samen sinds minstens 04.04.2018 (voorstel ambtelijke

schrapping). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon na die datum. Het einde van de relatie wordt niet betwist, evenmin legde hij tot op heden stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Betrokkenen zijn dus niet minstens 1 jaar gehuwd geweest in het Rijk. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk loonfiches van tewerkstelling bij NV (...) voor januari tot en met maart 2019, alsook twee attesten van het OCMW van respectievelijk Antwerpen dd. 24.04.2019 en Kortenberg dd. 19.04.2019 waaruit blijkt dat hij tot op datum van de attesten geen steun heeft genoten. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen en het louter niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 15 op 23.08.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Betrokkene is er opgegroeid, is er voor zijn komst naar België tewerkgesteld geweest (cfr. visumdossier), en heeft 38 jaar verbleven in Ghana, tegenover slechts iets meer dan 3 jaar in België. Gelet hij Ghana nog maar enkele jaren verlaten heeft, is het redelijk dat hij de taal of talen die

er gesproken worden nog machtig is/zijn. Verder lijkt hij ook in België mensen op te zoeken met dezelfde roots (betrokkene stelt immers heden een gezamenlijk kind te verwachten met een vrouw van Ghanese nationaliteit) en heeft hij in België geen familie wonen voor zover uit het dossier en het Rijksregister zou kunnen blijken. Betrokkene legt althans niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Gelet op voorgaande elementen is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met het land van herkomst, en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar om de draad terug op te pikken of een nieuwe start te nemen. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zelfs maar de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) zou hebben aangevat. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst.

De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel met referentiepersoon, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier sprake van gemeenschappelijke minderjarige kinderen noch is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Betrokkene heeft evenwel op 29.09.2020 een aangifte gedaan tot prenatale erkenning. De geboorte van het kind dat hij wenst te erkennen is voorzien in januari 2021. De moeder van het ongeboren kind is een illegaal in het land verblijvende vrouw van Ghanese nationaliteit, meer bepaald Y. R. (...), geboren te Kumasi op 08.08.1987 (OV (...)). Het is niet duidelijk of beiden een relatie onderhouden. Het kindje zelf is nog niet geboren. Voor zover zij gezamenlijk een gezinsleven wensen te beleven, dient opgemerkt te worden dat mevrouw illegaal in het land verblijft en zij beiden de Ghanese nationaliteit hebben. Uit niets kan blijken dat zij enkel in België een gezinsleven zouden kunnen opbouwen. Indien zij samen een gezin willen stichten, staat het hen vrij zich in het land van herkomst of elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Het is redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht, van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"In haar nota stelt verwerende partij het volgende m.b.t. de feiten :

- Verzoeker huwde op 06/11/2014 te Ghana met de Belgische N. R. (...).
- Op 14/06/2017 werd aan verzoeker een visum gezinshereniging toegekend.
- Op 6/09/2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart

Verder poneert verwerende partij volgende opmerkingen m.b.t. de middelen die door verzoeker werden aangehaald in zijn verzoekschrift dd. 23/12/2020, m.n. :

1. De bestreden beslissing voldoet aan de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gezien het duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen, m.n. art. 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet en art. 54 van het Vreemdelingenbesluit, nl. dat er een eind wordt gesteld aan het recht op verblijf binnen de 5 jaar na erkenning van dat recht, gezien er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn.
2. In de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met het gestelde in art. 42 quater, §1 derde lid van de Vreemdelingenwet.
3. Een schending van art. 8 EVRM in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

4. De motivering van de bestreden beslissing niet onredelijk is gezien, gezien verwerende partij in casu over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt.
5. Een schending van het hoorrecht hier niet aan de orde is.

Verzoeker betwist de stelling van verwerende partij en zet hieronder haar argumentatie uitvoerig uiteen:

1. In hoofddorde : schending van art. 42 quater e.v. Vreemdelingenwet.

Verwerende partij verwijst in haar nota dd. 18/01/2021 naar art. 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet en art. 54 van het Vreemdelingenbesluit, nl. dat er een eind wordt gesteld aan het recht op verblijf binnen de 5 jaar na erkenning van dat recht, gezien er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn. Het is opmerkelijk dat verwerende partij in haar nota, in tegenstelling tot in haar beslissing dd. 26/11/2020 geen gewag maakt van de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980, nl.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°. bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest.

In haar beslissing dd. 26/11/2020 stelt verwerende partij foutief dat verzoeker een procedure tot ontbinding van het huwelijk heeft ingeleid en dat de echtscheiding ondertussen reeds werd uitgesproken. Niets is minder waar. Verzoeker heeft, n.a.v. de vraag van verwerende partij dd. 19/03/2019 teneinde zijn individuele situatie toe te lichten, een kopie van het vonnis van de Familierechtbank van Leuven dd. 22/01/2019 voorgelegd, waaruit blijkt dat de Familierechtbank verzoeker voorlopig machtigt om op een apart adres te gaan wonen. Geenszins heeft verzoeker de echtscheiding ingeleid. Hij vroeg enkel voorlopige maatregelen aan de Vrederechter cfr. art. 223 BW en dit middels verzoekschrift neergelegd op 3/10/2018 (zie stuk 3 en 4 bundel verzoeker). Verzoeker is tot op heden nog steeds gehuwd met mevrouw N. R. (...) en dit sinds 6/11/2014 (stuk 5 bundel verzoeker). Verzoeker toont wel degelijk aan dat hij zich in één van de uitzonderingssituaties bevindt, zoals bepaald in artikel 42 quater §4 Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te behouden. Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing.

Het verblijfsrecht van de verzoeker werd erkend op grond van zijn huwelijk, gesloten op 6/11/2014. Uit artikel 42quater, §4, 1° blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring.

In casu verwijst verzoeker naar een arrest van Uw Raad dd. 16/06/2016 (rolnr. 169.961) (stuk 17 bundel verzoeker).

Wat er ook van zij: de bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk).

Op 19/03/2019, bijna 2 jaar geleden, werd verzoeker door verwerende partij verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij zijn verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Verzoeker legde een bewijs voor van zijn tewerkstelling en attesten van het OCMW van Antwerpen dd. 24/04/2019 en een attest van het OCMW van Kortenberg dd. 19/04/2019 waaruit blijkt dat hij sinds zijn verblijf in België niet ten laste viel van de Belgische Staat. Verzoeker werd daarna opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart gezien verwerende partij van mening was dat aan alle voorwaarden was voldaan.

Verzoeker bleef in de periode daarna voltijds werken en leerde Nederlands.

Eind 2019 was verzoeker omwille van medische redenen niet meer in staat te werken. Voor de periode november 2019 t.e.m. september 2020 ontving hij een uitkering van de mutualiteit. Thans is de medische toestand van verzoeker beter en is hij volop op zoek naar een nieuwe job (stuk 9 t.e.m. 16 bundel verzoeker).

Op 25/01/2018 behaalde verzoeker zijn deelcertificaat Nederland Breakthrough 1 (stuk 7 bundel verzoeker). Ondertussen behaalde hij ook zijn attest maatschappelijke oriëntatie (stuk 6 bundel verzoeker).

2. In ondergeschikte orde : schending van de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en art. 8 EVRM.

In haar beslissing dd. 26/11/2020 stelt verwerende partij foutief dat verzoeker (wettelijk) gescheiden is van mevrouw N. R. (...). Het voormelde klopt niet. Verwerende partij had dit kunnen verifiëren in het Rijksregister. Zij heeft dit niet gedaan en schendt daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. De artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een 'afdoende' wijze'. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in casu haar beslissing wel heeft gemotiveerd, doch dat deze beslissing onduidelijk is, slordig is opgesteld, tegenstrijdigheden bevat en gebaseerd is op verkeerde feiten. Verwerende partij verwijst geheel foutief naar het vonnis dd. 22/01/2019 van de Familierechtbank van Leuven en stelt dat verzoeker een procedure tot ontbinding van het huwelijk heeft ingeleid. Ook het voorgaande klopt niet: verzoeker heeft middels dit vonnis van de Familierechter de toestemming gekregen teneinde zich voorlopig apart te vestigen van zijn echtgenote gezien deze agressief was t.a.v. verzoeker. Op geen enkel ogenblik werd een procedure tot echtscheiding ingeleid gezien verzoeker de intentie had aan zijn huwelijk/relatie te werken en zijn partner de kans wou geven iets aan haar agressieprobleem te doen. De procedure die door verzoeker werd ingeleid betreft een procedure cfr. art. 223 B.W., nl. een procedure voorlopige maatregelen tijdens het huwelijk (stuk 3 en 4 bundel verzoeker).

Art. 223 B.W. stelt:

"Indien één der echtgenoten grovelijk zijn plicht verzuimt, beveelt de familierechtbank, op verzoek van de andere echtgenoot, dringende maatregelen, volgens het bepaalde in de artt. 1253ter/4 tot 1253ter/6 van het G.W.B. Hetzelfde geschiedt op verzoek van een der echtgenoten, indien de verstandhouding tussen hen ernstig verstoord is"

Het vonnis dd. 21/01/2019 stelt duidelijk : "De heer A. vordert enkel dringende en voorlopige maatregelen." Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker de echtscheiding ingeleid. Ook zijn echtgenote heeft dit tot op heden niet gedaan gezien ook zij verder aan de relatie wou werken.

De stelling van verwerende partij dat partijen gescheiden zijn en "betrokkenen dus niet minstens 1 jaar gehuwd zijn geweest in het Rijk" is geheel foutief is en kan minstens onzorgvuldig genoemd worden.

Daarenboven stelt verwerende partij dat verzoeker de cursus inburgering niet heeft gevolgd wat eveneens niet klopt (stuk 6 en 8 bundel verzoeker).

Ook werd verzoeker niet gehoord alvorens de beslissing dd. 26/11/2020 werd genomen.

Eveneens schendt verwerende partij met haar beslissing dd. 26/11/2020 art. 8 EVRM. Verzoeker woont sinds geruime tijd niet meer samen met zijn echtgenote. Middels vonnis dd. 21/01/2019 heeft de Familierechter van Leuven verzoeker en zijn echtgenote gemachtigd apart te gaan wonen. De echtscheidingsprocedure werd niet ingeleid gezien partijen aan hun relatie wensten te werken. Het feit dat verzoeker geen gezinscel meer vormt met zijn Belgische echtgenote, is geen reden om een eind te maken aan zijn verblijfsrecht. Verwerende partij kan dit enkel beamen gezien zij verzoeker op 7/05/2019 opnieuw in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, ook al woonde hij op dat moment niet meer samen met zijn echtgenote. Voor de goede orde verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het HvJ dd.

8.11.2012, C-40/11, LIDA en dd. 13.02.1985, 267/83 DIATTA en rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie arrest 121/2013 dd. 26.09.2013).

Daarnaast stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoeker is sinds 2017 in België en is nooit in aanraking gekomen met Politie en/of Gerecht. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn. Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*”.

De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, met name de redenen waarom verzoeker zijn verblijfsrecht verliest, omdat er geen relatie meer is met de referentiepersoon, en dat aan de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1°, 2°, 3° en 4° niet is voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de echtscheidingsprocedure ingeleid werd, terwijl dit vooralsnog niet gebeurd blijkt te zijn. Niettemin doet de kritiek van verzoeker geen afbreuk aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers ook gemotiveerd dat ook al werd de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote niet geregistreerd, er geen feitelijke samenwoning is sedert minstens 4 april 2018 (voorstel ambtelijke schrapping) en er sindsdien geen gezinscel is. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Evenmin toont hij aan dat hij nog een gezinscel met haar vormt. Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is ongeacht het feit dat de

echtscheidingsprocedure nog niet werd opgestart door verzoeker. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden:

“Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen en het louter niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 15 op 23.08.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Betrokkene is er opgegroeid, is er voor zijn komst naar België tewerkgesteld geweest (cfr. visumdossier), en heeft 38 jaar verbleven in Ghana, tegenover slechts iets meer dan 3 jaar in België. Gelet op Ghana nog maar enkele jaren verlaten heeft, is het redelijk dat hij de taal of talen die er gesproken worden nog machtig is/zijn. Verder lijkt hij ook in België mensen op te zoeken met dezelfde roots (betrokkene stelt immers heden een gezamenlijk kind te verwachten met een vrouw van Ghanese nationaliteit) en heeft hij in België geen familie wonen voor zover uit het dossier en het Rijksregister zou kunnen blijken. Betrokkene legt althans niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Gelet op voorgaande elementen is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met het land van herkomst, en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar om de draad terug op te pikken of een nieuwe start te nemen. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zelfs maar de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) zou hebben aangevat.”

In de bestreden beslissing wordt ook rekening gehouden met de nieuwe relatie van verzoeker en de aangehaalde zwangerschap van zijn vriendin:

“Betrokkene heeft evenwel op 29.09.2020 een aangifte gedaan tot prenatale erkenning. De geboorte van het kind dat hij wenst te erkennen is voorzien in januari 2021. De moeder van het ongeborn kind is een illegaal in het land verblijvende vrouw van Ghanese nationaliteit, meer bepaald Y. R. (...), geboren te Kumasi op 08.08.1987 (OV (...)). Het is niet duidelijk of beiden een relatie onderhouden. Het kindje zelf is nog niet geboren. Voor zover zij gezamenlijk een gezinsleven wensen te beleven, dient opgemerkt te worden dat mevrouw illegaal in het land verblijft en zij beiden de Ghanese nationaliteit hebben. Uit niets kan blijken dat zij enkel in België een gezinsleven zouden kunnen opbouwen. Indien zij samen een gezin willen stichten, staat het hen vrij zich in het land van herkomst of elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.”

Verzoeker betoogt dat verwerende partij stelt dat “verzoeker de cursus inburgering niet heeft gevolgd wat eveneens niet klopt (stuk 6 en 8 bundel verzoeker)”.

De Raad merkt op dat voornoemde stukken voor het eerst bij het verzoekschrift zijn gevoegd en niet werden bezorgd aan de verwerende partij zodat de gemachtigde onmogelijk een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze stukken geen rekening werd gehouden. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zelfs maar de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) zou hebben aangevat.”

Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, moet vastgesteld worden dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Bovendien werd verzoeker in de mogelijkheid gesteld om alle nuttige documenten bij te brengen om te kunnen onderzoeken of verzoeker zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden. Aldus werd verzoeker de mogelijkheid gegeven om zijn standpunt weer te geven. Een schending van het hoorrecht is dan ook niet aan de orde.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC